

Kapitel III.

Om Forsørgelsesmaaden.

§ 30.

De Fattige forføres enten ved Understøttelse i Hjemmet eller Anbringelse i Pleie hos Private eller ved Optagelse i Forsørgelses- eller Arbejdsanstalter.

Det skal herefter være forbudt at forføre Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang i Kommunen saavel som at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til offentlig Licitation selv mellem Kommunens Beboere.

§ 31.

Fattigbestyrelsen har at drage Omsorg for, at de Trængende ikke savne det Nødvendige til Livets Ophold eller tilbørlig Kur og Pleie i Sygdomstilsælde, men iøvrigt bestemmer den, hvorledes Forsørgelsen af hver enkelt Fattig skal finde Sted.

Enhver, som af det offentlige Fattigvæsen nyder Hjælp af anden Beskaffenhed end den i § 26 omhandlede, kan af Fattigvæsenet henvises til at modtage Hjælpen i en Forsørgelsesanstalt (Fattighus, Fattiggaard, Arbejdsanstalt); dog bør Personer, som kun behøve en midlertidig Hjælp, og som maa antages derefter at kunne forføre sig selv, i Reglen ikke indlægges i slige Anstalter. Vægrer den Trængende sig ved at lade sig anbringe i en Forsørgelsesanstalt, kan Fattigbestyrelsen forlange Politiets Bistand til hans Anbringelse der. Ingen Trængende maa uden Fattigbestyrelsens Samtykke forlade den Forsørgelsesanstalt, hvor han er anbragt.

Fattigbestyrelsen kan med Lægens Samtykke indlægge Enhver, som i Sygdomstilsælde trænger til Hjælp, paa et Sygehus eller i en Forsørgelsesanstalts Sygestue eller Pleieafdeling.

Ingen Trængende kan vægre sig ved at lade sig forføre udenfor den forførgelsespligtige Kommunes Grændser ved dennes Foranstaltning.

§ 32.

Børn anbringes i Pleie hos paalidelige Pleieførelde, hvis saadanne kunne findes, eller i Pleie- og Forsørgelsesanstalter under tilbørlig Opsigt. Efter deres Konfirmation sættes de i Reglen i fast Tjeneste eller Lære, men forblive staaende under Fattigbestyrelsens Opsigt og Myndighed til deres 18de Aar.

I Forsørgelsesanstalter, hvor gamle eller svagelige Personer anbringes, som ikke eller kun i ringe Grad ere arbejdsvære, eller hvor Børn opfores, maa ikke hensættes Personer, som ved Uforligelighed, Dovenflab, Drickfældighed eller anden Uorden give Forstyrrelse og slet Exempel, medmindre de holdes aldeles afføndrede fra hine.

§ 33.

Personer, som have gjort sig skyldige i Væsgængeri eller Betlekt, blive for Fremtiden i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 at domme til Hensættelse i Dvangsarbejdsanstalt, saaledes at Fængsel paa Vand og Brød efter det lovbestemte Forhold kun kommer til Anvendelse som subsidier Straf, naar der i det enkelte Tilfælde ikke findes Plads i vedkommende Dvangsarbejdsanstalt. Fremdeles anbringes i Dvangsarbejdsanstalt saadanne Trængende, som efter Bestemmelserne i § 43 ikkesendes Straf af Hensættelse i Dvangsarbejdsanstalt, samt endelig de Personer, som ifølge § 11 skulle afføne Underholdningsbidrag.